

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosok,
Dušić daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh čić khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će!

↳ Serbske njedźelske łopjeno. ↳

Wudawa so kóždy kóbotu w Smolerjez knihicizschječni w Budyschinje a je tam ja schtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž

10. njedźela po swjatej Trojizy.

Łut. 19, 41—48.

W našim teryče namačamy Jesuša, kiž do Jerusalema horje čěhnjesche. Wjele luda džěšche sa nim. Woni pschěščěrachu swoju draštu na pucž, rubachu hałosy wot shtomow a sčelechu je na pucž. A hdyž wón so pschiblišesche a po wolijowej horje dele čěhnjesche, počza zyla shtomadzišna jeho wuczobnikow s wjěkełosću Boha khwalicž s wulkim hłóšom sa wschitke skutki, kotrež běchu widželi, a džachu: „Hosianna temu Ssynej Dawitowemu! Khwaleny budž, kiž pschindže w mjenje teho Anjesa! Hosianna we wyškofšći!“ Ale Jesuž, jako wón na to město pohlada, plakašche na njo. — Kajki sruđny napohlad, moji lubi! Lud so wjěšeli a Jesuž — plaka! Čěhodla wón plaka? Dokelž město Jerusalema njeje pójnalo tón čas, w kotrymž je domapytane. Kajki čěžki porok leži w tutych słowach! A njepłacza wone tež nam? Kač husto njejsmy my tón čas pójnali, w kotrymž je Bóh naš domapytal! Tehodla chzemy słowo našeho terta šebi k wutrobje wsacž a so warnowacž dacž.

1. Pójnajće tón čas, w kotrymž Bóh waš domapytal!

2. Budžće šwěrnji wuczobnižy Khrystušowi, so njebny tón Anjes tež na waš plakač dyrbač!

1. Bóh čłowjekow domapytal, t. r. wón jich pytal w jich dworje, hdyž šu doma; pschetož wón njeje morný,

ale žiwý Bóh, kiž so wo čłowjekow stara a k čłowjekam pschindže pak se schtrafowanjom, so by jich khostal, pak s hnadu, so by jich sbudžil, so by jich k šebi čahnył a jich wumohl. Wo tajkim hnadnym domapytanju teho Anjesa našch teryč. Tajke hodžiny a čašy šu w žiwjenju kóždeho čłowjeka, w kotrychž Bóh jeho domapytal a jemu praji: Slej, ja steju psched durjemi twojeje wutrobje se wschitkimi kubłami šwojeje hnady a klapam; jelišo budžesch mój hłóš šlyšech a te durje wotewricž, dha budu ja k tebi šańč a s tobu wječerjecž a ty so mnu. — Tajki čas domapytanja bě sa město Jerusalema pschischoł, jako bě Khrystuš tu na semi žiwý. Wón pschěhodžić wschitke města a městka, hojesche wschěłke khorošće a wschěłke šlabošće na ludžoch, wučěšche w jich schulach a předowajšche to ewangelion wo Božim kraleštwje. A to tji lěta dolho. A s tajkim wuzitkom? Šeno jara malo jich bě, kotřiz do njeho wěrjachu. Wjěšči džěl luda njehašche nicžo wo nim wjedžecž. — Woni drje prajachu: Šenje njeje žadny čłowjek tak krašnje rěčal, kač tutón Jesuž! ale jeho słowo njepschijimachu. Woni drje jeho skutki khwalachu a jeho čěšćachu: Hosianna temu šynej Dawitowemu! ale někotre dny posdžišcho wolachu: kschizujće jeho! Šraelski lud je šwojeho Šbožnika moril a njeje čas domapytanja pójnal. — A kač steji s nami moji lubi? Š kóždej Božej šlužbu, s kóždej špowjedžu, s kóždym Božim wotkasanjom nam tón Anjes šwoje wěčne šbože postići. Wón nam pschiwola: Pójće šem ke mni wschitžy, ja chzu waš wotšewicž. Wón prošy: Dajeće so šjednacž s Bohom.

Wón tak pscheczelnije praji: Jene je nusne; ja bym tón pucz, ta wěrnośc a to žiwjenje; nihto njepšchindže k Wótzei, khibe pschese mnje. Wón naš napomina: Daj mi, mój byno, moja dżowka, twoju wutrobu, a njech šo maže pucze twojimaj woczomaj spodobaju. Ale kak wjele jich je, kotšiz jeho słowo słyscha, ale po nim nječinja! A kak wjele jich je w našim čašu, kotšiz jeho słowo i žyła wjazy nje-slyšcha, kotšiz praja, šo Bóh njeje! Šchtóž je tak smyšleny, tón njepósnawa tón čaš, w kotrymž Bóh jeho domapnta. D čzemy šo wschitzy praschecz, šmy my šwěrnj wuczobnizy teho Anjesa? Šdnyž temu Anjesej i žykej wutrobu nje-služimy, potom budže wón tež na naš plakacz, kaž tehdy na město Jerusalema, potom budže wón tež naš schtrafowacz, kaž israelski lud.

2. W našim tercže rěka, wón pohlada na to město a plakasche na njo, a džesche: „Šdy by wschaf ty wjedžilo, dha by ty tež wopomnilo w tym mojim čašu, šhto šo k twojemu mērej hodži. Ale nětk je psched twojimaj woczomaj potajene. Pschetož čaš budže pschindže na tebe, šo twoji njepšcheczelnjo budža tebe a twoje džeczi w tebi se schanzu wobšantnyč, tebe woblehnyč a na wschěch štronach čze tyschicž; a budža tebe semi šrunacz a žadny kamjen na kamjenju njewostajicž, teho dla, šo ty nješby pójnało tón čaš, w kotrymž ty šy domapntane.“ — Njeje šo to wschitko dopjelnilo, moji lubi? Haj, šhtož tón Anjes praji, to wón wěsče džerzi. Tutón Boži šud pač, kotryž na město Jerusalema pschindže, dyrbi naš warnowacz, a naš napominacz, šo bychmy my šo wobročili wot šwojeho stareho waschnja.

Bóh kóždemu da po jeho skutkach, njehadu a hněw wschitkim, kotšiz na prawdu njepošluchaju. — Bóh je miły Bóh, kiž njeje šam šwojeho jenicžteho narodženeho Šsyna pschepušchicžil, ale jeho ša naš wschitkich podał, šo by wón naš wumohl wot našich hrěchow. Wón naš pschezo a pschezo šašo se šwojej hnadu domapnta. — Ale hdyž čzłowjekojo na jeho słowo njepošluchaju, hdyž Boža dobročiwosč žane plody w nich njepšchinješe, potom dyrbi Bóh tež hněwny byč a jeho khostacz. To słowo šwjateho pišma: njemolče šo, Bóh šo njeda ša šmėch mēč, je wěrnośc. — Jesuš na město Jerusalema plaka, dokelž wě, šo Boži šud na njo pschindže, ale tola we šwojej lubosčzi pyta, jenotliwých wot teho luda se štaženja wumóz. Wón šaždže do templa a počza won honicž tych, kiž w tymšamym pschedawachu a kupowachu, a džesche k nim: „Pišane šteji: Mój dom je dom teje modlitwy; wy pač seče jón šeznili k mordaškej jamje. Wón čze prajicž: to, šhtož ja činju k templom, to dyrbicze wy se šwojej wutrobu činicž; pschetož kajkaž je wutroba, tajki je čzłowjek. Wutroba dyrbi templ byč, w kotrymž šo Bohu služu. Šdyž pač lubosč k šwětej we wutrobje knježi, dha njemóže Bóh w njej bydlicž. Tehodla honče i wutroby žadosč čžela a žadosč woczow a hordosč žiwjenja, a činče rum, šo móže Bóh we wutrobje bydlicž a nowe žiwjenje we waš šapoczecž. — Bože słowo wuczisčzi naš wot wschije njeprawdosče. Tehodla wobhoičze šo w pišmje, w nim macze wěčne žiwjenje. Wšmicze to słowo horje k čžichej myšlu, kotrež do waš šchčžepjene je a móže wasche dusche šbóžne činicž. Budžče pač činjerjo teho šłowa a niž jeno pošlucharjo, i kotrymž wy šo šami šjebacze. Šbóžni šu čzi, kiž Bože słowo słyscha a šahowaju jo w pěfnej a dobrej wutrobje a pschinješu plody w ščžerpliwosčzi. —

D čzemy šwěrnj wuczobnizy teho Anjesa byč a šłowo našeho texta šebi k wutrobje wsacz, šo njeby Boži šud tež naš trječik, dokelž nješmy pójnali tón čaš, w kotrymž šmy my domapntani, a nješmy wopomnili, šhto šo k našemu mērej hodži. A temu pomhaj nam, o Anježe!

Šamjen.

M. w K.

Šbóžnikowe šlyšy.

Šo Šbóžnik na Jerusalema
Še horze šlyšy plakač,
Mje hnuj a moju twjerdosč šleim,
Bóh dolho dosč je čzakač;
Njech Šbóžnikowe šlyšy mje
Dženš hiščeče čžerja k pošucze,
Šo na šwóji hrěch tež plakam.

Psched Bohom šteju w njehadže,
Mje jeho hněw čze khostacz;
Tež ša mnje Šbóžnik plakač je,
Šdže wjetšči trošcht mohł dostacz?
Mój hrěch we šlyšach Šbóžnika
Mi Boža mišoč wotmywa,
D nje to šbóžna radosč?

Alch, w tymle čzastym pscheytku
Mam hušto šlyšy ronicž,
Šso bėdžicž i horjom, njehadu
A wschelku tyschnosč šhonicž;
Mi trošcht pač čžecze do dusche,
Šo tež mój Šbóžnik plakač je
A bėšche w nušy, šchizju.

Wón widži moje šlyšy wchě,
Šdnyž w štyštných nožach plakam;
Šchtož čžiččzi mje, mój Šbóžnik wě,
Duž pomoz i njebia čzacam;
Wón, kiž tež něhdy plakasche
A šnaje šlyšow hóršosče,
Šso w prawym čašu šmili.

Šchtóž tudy šlyšy roššywa,
Tón junu róže žněje
Šam, hđžež šo wjazy njepkafa
A Bóh nam šlyšy trěje;
Duž čzakač, duscha, i čžerpnosču:
Ty i horja pójndžesč k wješelu
Šiches Šbóžnikowe šlyšy.

Měj horzy džak, o Šbóžniko,
Ša šwoje šlyšowanje,
Šiches kotrež junu krašni šo
Mi i nožy rješche ranje;
Šam potom šbóžny šaspėwam,
Čži do wěčnosče šhwalbu šam
Ša twoje hórke šlyšy!

K. A. Fiedler.

Boži sud nad Israelom.

Nascha dženšnišcha njeđzela, 10. po šwjatej Trojizy, je lětny džen Jerusalemſkeho wutupjenja, kiž nam i hlošom předuje, so šu Bože hroženja runje taſ wěrne, kaſ jeho hnadne šlubjenja. Duž šo teſ w prawym čaſu Bože hroženja nad tymi dopjelnuja, kotſiž nočzedža poſluchacž hnadnemu hlošu Božeje dobročiwosće.

Taſ teſ Israel w čaſu šwojeho hnadneho domapytanja nje-wopomnijowaſche, ſchto šo i jeho měrej hodžeſche, a nočzyſche šo podacž na tón jenicžki pucž, kotryž i žiwjenju wjedže, na pucž wěrneho wobroczenja i Bohu. Šižom pſcheš profetu Ezechielu (18, 31) šo Wóh šnjes Israela praſcheſche: „Ezechodla čzeče wy wumrjecž, wy i doma Israelſkeho?“ Tola Israel njeje poſluchaſ hlošu Božich profetow! wón teſ njeje poſluchaſ hlošu Božeho jenicžkeho narodženeho Šyna. Šchěſč stow lět bē šo po tamnym Ezechielowym praſchenju pominyſo, jaſo dyrbeſche naſch Šbóžnit na njeputny Jerusalem plaſacž a jemu pſchwoſacž: „Wy ſcže njechali!“ Pſchetož kaſ w 19., wón teſ w 13. ſtawje Lufaſcha ſtorži: „Jerusalem, Jerusalem, kiž ty moriſch profetow a ſamjenju-jeſch, kotſiž i tebi šu poſlani, kaſ huſto šym ja twoje džečzi čzyt ſhromadžicž, jaſo pata šwoje kurjatka pod šwoje ſchidla; a wy ſcže njechali.“ — Š hđže je žane ſlowo, kiž by wótriſcho do šwědomnja reſaſo, hač tuto: „Wy ſcže njechali!“ Šaſ budže wono junu na šudnym dnju do wutrobom wſchěch ſacžſhujenych hrimacž! Pſchetož na Božej dobrej a hnadnej woli njeje pobrachowaſo: Wóh čže, ſo by wſchitkim ludžom pomhane bylo. Šchtož tehodla wot naſ ſhubjeny budže, tón ſmēje šam šwoju ſku wolu winowacž, ſo je njechal ſbóžny byčž. Š ſpominašny na dženšniſchej poſutnej njeđzeli na Boži šud nad israelſkim ludom a ſažtyſchym i teho móžny, napominašny hloš Boži, kiž hiſchče dženka i nam rēči a teſ naſ i poſucže woſa. Šch, ſo bychmy tola wſchitžy tutemu šudu Božemu wuſchli! —

Wodžejcze jamu!

Pſched 58 lětami — taſ powjeda Michal M. — buch jaſo 11 lětny hólčez domoj woſany a nadeđžech tam woſanje a žaloſčenje. Ša blidže ležeſche mój tſilětny bratſik bješ žiwjenja. Wón bē do hubjenje wodžeteje jamy padnyſ a šo w njej tepil. Macž bē jeho wucžahnyſa, a pſchwoſany lēkar šo podarmo prózowaſche, to džečžo do žiwjenja wróčeſo woſacž. Pſchepoſdže bē nětko wſcho žaloſčenje, ſo jamu lēpje wodžewali njebēchu. Štaſanje mojeje maczerje bē žaloſtne. Šalle po lětach šo někaſ ſmērowa; bēſche tola tón hólčez jej tón najlubſchi byl.

Š tola buch jej něſchto lět poſdžiſcho hiſchče hluſſche rany nabite — pſcheš to, ſo šo ja, jejny ſtarſchi šyn, teſ tepich, niž we wodže, ale we wopilſtwje, a moje polēpſchenje a wobroczenje wona wjažy dočakaſa njeje.

Š tym paſ mējeſche šo taſ. Še šwojim 15. lēče buch do mēſta daty, ſo bych šo na wſchſchej ſchuli na technikarja pſchihotowaſ. Ša bēch jara wobdarjeny hólz a dale hač moji šobuſchulerjo, a wuſnjenje mi žaneje čžežkoty nječzinjeſche. Taſ daloko wſcho derje džeſche. Š jenym paſ bēſche ſebi mój nan pſchehladaſ, mjenujžy w najwažniſchim. Wón mje mjenujžy mužej do domu do, kiž drje bē ſwonkownje čžeſny, pſchi tym paſ poſnje njewērjažy, a taſ dha ta hroſna, ſtraſchna jama njeſawodžeta woſta. Moja macž bē mje šo modlicž nawucžila; ja mējach hiſchče šwoju wēru a njebēch dotal i njewērjažymi hromadu pſchichoſ. Mój hoſpodaſ, po pomolanju ſchemž, paſ bē wſchu wēru ſhubil. Š temu by teſ i jemu huſto jedny pſchecžel pſchihadžaſ, runje taſ njewērjažy, a taj byſchtaj nětko pſched mojimaj wuſchomaj wſchu wēru a wſcho, ſchtož je wērjažemu šwjate, je wſchej možu haniloj. Mój wucžer w ſchuli teſ twjerdy we wērje njebē, a duž šo teſ mi moja wēra taſ pod ruſomaj ſhubi.

Duž w lēče 1866 cholera wudry. Šha byſchče nětko teju mojeju njewērjažy ſawjednikow widžecž dyrbjeli, kiž bēſchtaj tola pſchezo prjedy předomaloj, ſo je ſe šmjercžu wſcho won a ſo šo čłowjeſ žaneho šudnika bojecž njetrjeba. Mój ſchemž čzyſche na kraj i šwojemu pſchecželſtwu čžeſacž. Šo paſ jeho pſchjecž nje-chaſche, čžehoždla dyrbeſche w mēſče tſchepotajo a dyrkotajo pſched šmjercžu woſtacž. Nětko šo teho mēnjenja dzeržeſche, ſo pſchecžiwu cholere ſylne wino pomha, runjež je to, kaſ je šo mješ tym poſa-ſaſo, ſterſcho ſchfódne hač ſlužobne. Tehodla wjele picž poča a, ſo šnano ja ſthorit njebych a jeho potom natykaſ, dyrbjach teſ ja picž.

Šačž dotal mi ani wino ani pivo ani palenz ſlodžil njebē. Nětko paſ šo do wſcheho nawucžich. Šbóždy džen, ſe ſchule pſchi-ſchedschi, mējach ſchleſžu wina wupicž, ſa blidom druhu, wjecžor tſecžu. Ša cholera drje tehdy njeſthorich, ale ſa to hórſchu ſhorocž doſtach, wopilſtvo, kiž je mje na čaſ žiwjenja hubjeneho ſčziniſo. Šholera bē haſka, ale moje picže haſnyčž njechaſche. Mi bē, jaſo dyrbjal dale picž. Š ſchuli šo mi wjažy wuſnyčž njechaſche, moje duchowne dary šo ſhubjowachu a na poſledku mje i haſbu ſe ſchule wuſnachu.

Šo bēchu ſrudne dny ſa mojeju ſtarſcheju. Šle ja hiſchče hluſſcho padnych. Šjaneho šu mje i pſchēromow čzahali a ſtarſchimaj woſyli. Šaſbowacž ſtaj šo mojej ſtarſchej mje dyrbjaloj. Moja macž njeje wo moje polēpſchenje šo i Bohu woſacž pſcheſtaſa, dočakaſa jo njeje. Štónčnje paſ šo pſcheš Božu hnadu šwojeho hubjenſtwa dohladaſ. Ša šym pſcheſtaſ picž a šym nětko ſaſo wērjaže džečžo Bože a njebych šo ſe žany mralom mēnjaſ, runjež šym jeno ſhudy džečacžer w ſabrizy. Šle wjele ſhubjenych lět tola ſady mje leži; ja mohſ nětko direktor w tej ſabrizy byčž, hđžež šym ſa niſteho džečacžerja, a woſebje mje to rudži, ſo šym ſtarſchimaj wjele ſrudoby čžiniſ. Šo wſcho budžiſche hinaſche bylo, hdy budžiſche ta jama „wopilſtwa“ wodžeta woſtaſa.

Džakowano Bohu šym drje šam nětko na prawym pucžu, powjedaſ paſ šym to ſe šwojeho žiwjenja, ſo bychu druſy šo i čažom hladaſi a do jamy njepadli.

Pſchipad abo khoſtanje?

Wóh šo njeda ſa šmēch mēčž — to ſlowo něchtóžtuli wjažy njewē. Šle po nim hiſchče pſchezo dže.

Š woporliwoſčžu bohatiſchich ludži bu jenemu duchownemu móžno, pſcheš šwoju ſlužobnu kóždu njeđzeli čžiſchčžane předomanje mješ ſaſtojnifow pſchi dwórniſchčžu roſdželečž. Šimale wſchitžy tuto kópjeno rad bjerjechu a jo čžitachu, doſelž ſe miſchi njeſmēdžachu a mējachu taſ pſchi šwojim džeſe tola někaſtu Božu ſlužbu.

Šwojich njeſchecželow mējeſche paſ tutón ſtutk žyrtwinſkeje luboſče teſ. Woſebje by jedny 23 lětny mlóženz, šyn ſamožiteju ſtarſcheju, taſ huſto hač by ſararjowu džowku i jejny mē předomanjemi wuhladaſ, šo na nju wottorhnyſ a na nju woſaſ. Taſ teſ raš na nju rejeſche: „Čžiſčžane tola to kópjeno do blóta. Šjeje dha hiſchče na tym doſčž, ſo naſ naſch ſaraſ na klēžy na poſoj njewoſtaji? Šjech ſebi tola šwoje wuſhwalene njebjeſa šam ſa šo ſthowa!“ Čži ſaſtojnizy šo na njeho hnēmachu a ſararjež džowku proſchachu, ſo by na to woſanje njeſedžbowaſa; pſchetož jim bēchu šo te čžiſchčžane předomanja lube ſčziniſe.

Šo něſchto čaſu mējeſche tón wuſmēmž pſchi wobhladaſny toni teſ jeneho ſonja dzeržecž. Šo bēſche hewaſ jara mērne ſkocžo a ničtó ſebi pola njeho na žadny ſtrach myſliſ njeby. Ša jene dobo šo tón mlódy lón ſpłóſchi, poča bicž a trjechi ſe šwojim pódſowom wuſmēmžej i tajkim wotmachom na jeho hanjažu hubu, ſo jemu wjele ſubow wuraſy, čželeſno roſraſy a jeho woblicžo ſwohidži

Bě to nětko jeno pschpad, so bu tamny mlodzenz runje na tym stawje pokhostanb, i kotrymž bě so pschhrěšchil? Róžde njesbože wěšo khostanje njeje, někotre je sa naš wulke sbože, druhdy pa móžemy i rukomaj mařacž, so Bóh njesphtuje, ale khosta.

Sa wscho so džakowacž.

San Chrysofomos so w lěcže 347 narodži a wumrije w lěcže 407. Wón bě přeni duchowny (patriarch) w Konstantinoplu a pschpowjedalsche Bójsku wěrnoscž bjese wscheje bojoscže. To so wschelakim móžnym njeľubjesche. Woni buch u jeho njespscheczeljo a dozpicchu skónčnje, so bu wotřadzeny a do wufraja wuhnaty. A sčto Chrysofomos činjesche, jako jemu to wosjewichu? Wón džesche: „Bóh budž sa wscho khowaleny!“ Najprjedy běchu jeho do Armeniskeje póřkali. Sako pa tam njespschesta předomacž, wunusowachu řebi jeho njespscheczeljo wot křěžora, so bu k najdalšchim džiwim ludam wupofasany. Dwaj wojakaj mějeschtaj nadawł, jeho tam dowjesčž. Tola jeho mozy wjazn sa tajki pucž njedofahachu. Sako chzysche duzy po pucžu ras w jenej zyrkwi trochu pomotpocžnyčž, čzujesche, so so jemu řmjercž bliži, pschimny so Božeje martry a džesche hišcže junu: „Khowaleny budž Bóh sa wscho!“ A i tym so wudycha.

Njesabudž w čžežkich dnjach Chrysofoma!

Bně.

Woptaječe a hladaječe, kať dobrocžiwny tón řnjes je; derje temu, řiž so na njeho spusččeža (Ři. 34, 9.).

Haj, dobrocžiwny je tón řnjes! To wučži nař nasche žiwjenje prajicž. Wny řmy tola kóždy dnny měli, hđžež chzysche so nam řastysřacž a hđyž řebi řaneje řady njewjedžachmy. Přjedy pa řacž by to něchtó sa móžno mēčž mohł, bu nam pomřane. Řnjesowny jandžel wschaf so wokoło tnych lēha, řotřiž so jeho boja. Řotom řmy řwój rōt wotewřili a teho řnjesa khowalili, řiž je řať dobrocžiwny.

Kať dobrocžiwny je tón řnjes, nam tež nasche řjane žně řpěwaju. Hđyž nětko kłōř pschi kłōřu řteji a se wschēch te řjane poľne řorna řutaju; hđyž so i řiřcža čžerwjeno-řiřčkate jabluka blyšcžeža a řadny řusř njeje, řiž by řwoju trawicžku njemēł, dha je čži tola, jako bychu wschē tute kłōřki, řtwjelza a pľody, řaž móžny řpěwarřski řhor řwój rōt wotewřile a tón řjany řhēřlusř řanjesčle:

Th řy nasř řwēřny řastarať,
Duž wscho čži čžinicž dany;
Szy řtary, řdobry řhospodarať,
Wēřch, čžehož potřjebamy.
Tať budžesř wēřcže wōtzowszy
Řam dale dacz, řsčtož řtrebamy;
Wschaf řmy my řtwoje džēcži.

Duž čžemy pať tež na to řladacž, jo woptawacž a wopominacž, kať dobrocžiwny tón řnjes je, a čžemy so tež na njeho spusččečž. Tón řnjes, řiž ma móž, kóžde řēto řelto se řemje wuwjesčž, řmēje tež mozy dořčž, řebje řdžeržecž a řschřtacž, so čž nuy njebudže. Haj tón, řiž ani řenicžkeho řtwjelcžka na řwojim polu njesabudže, wēřcže tež řtwoje džēcži, řiž řu psches řschčzenizu i řdobom jeho džęcži, i wocžow a myřłow njespusččži. Duž čžemy so i dowēřjenjom na njeho spusččečž.

Wschelake i bliska a i daloka.

— Narodny řdar k řhēžorřkemu jubileju sa řschescžijansře miřionřtowo w něřřkich kolonijach wučžini w řakřkej 383,000 řriwnom, wēřcže řjane wopofasmo řschescžijansřej a narodnej luboscže.

— Řicžba tnych i pschicžinu řhēžorřkeho jubileja wobhřadženyč

wučžini něhđže 12000. W tu řhwilu pschřidže pschezo wjazn namjetowaných wobhřadženjom, so budže řale řicžba řiřcže wo wjele pschecřozena. Duž budže něłotra wutroba so i čžicha džakowacž řwojemu řhēžorej sa jeho dobrocžiwoscž a řmilnosčž.

— Řalo řnate řnano je, so w tym lēcže powołanje řwój 200 řētny jubilej řwjecži, řotrež w čžichim, ale napinazym řřutkowanj u řwoju pschřiřłusřnosčž dopjelnja: to je powołanje řiřtonosčerija. Duž je hōdno, so řo na to řpomina. Čžemy řehodla, hđyž je powołanje nasřich řiřtonosčerjom 200 řēť řtare, hđžež je se 4 řiřtonosčerjom, i řotrymž to powołanje pschēd 200 řēťami w řarlinje do řiwjenja řtupi. 400,000 w nasřim wōtznyřm řraju nastalo, na řole wazne powołanje, řotrež i nasřim wřschēdnyřm řiwjenjom řať blisřo řwiřuje, w luboscži a i potčesčžowanjom řpominacž.

— Řolharsřa je řo řodala a potřy wo řēr. Duž je nadžija, so řrudna wōjna, řasřaž bēřche řmēs řpschecželenym i ludam, nětko ře řōnzrej dōdže.

Řschidawł i řerbřim řpěwarřkim. Řschēd dwēmaj řēťomaj je řo něřřim řpěwarřkim 30 řhēřlusřow pschřidawł, arijom i řudowym i hłōřami, i džēla řawnno řnathč a řubowaných řmēs řiřřim i wřřokim. Řež nasř řerbřim řud je sa řwoje Bože řłuzby a nutřnosčže do řwojich řpěwarřkich po řutnyč řhēřlusřoch řadať, haj, wōn je na řute arije řara čžakať a řo řusto sa řimi řrasčhal. Řschēd řschřijom i njedželemi je něť řež nasř řerbřim pschřidawł i řpěwarřkim wusřok a wjele nasřich ewangelsřich wōřadow řo wot řijoch njedžel řem pschi řwojich řemřenjach nad řim wjeřeli. Řať wulke bēřche řadanje po řutnyč řhēřlusřach, je i řeho řpōřnacž, so buch u něłotřnyč wōřadach w řenicžkim řhđženju psches 1000 pschřidawłow pschēdatnyč. Řrije řu po řłōřu a wopřhřicžu řaž řež po řwoje poeřisřej hōdnoscži i wjēřcha řať řjane, řadřime a řubosne, so řo bōřny řyle do řuda řasččēřja. Řschřidawł wopřhřija pschēłōžł wschēch 30 něřřkich řpěwom, řotřemuz řu řiřcže řři řhēřlusře pschřidate' řmjenujzy: „Řusčcēče řmje“, „Řerusalem, řny řmēřto wřřok“ a „Řerowje je řēr“. Řschēłake řhēřlusře i pschřidawła namakaju řo řižo we wřschudže řnathč a řubowaných „Řionřkich řłōřach“, wulki džēł řhēřlusřow pať je řyle řowny. Řimale poľojzu arijom řu řpěwarřjo řpěwali, řotřiž řu řmēs nami wjazn njesřu. Woni w řowach řpja čžiche řpanje, řich řhēřlusře pať řo řpěwaja wřřche řich řowow a řu něť pucž namakale do řerbřich řpěwarřkich. Řiřřim i řpodny řhēřlusřow na řpěwarřjom poľasuja. Řjebow řandřiej řejleriej mamny řo w pschřidawłu sa řři, řjebow řararřy řmishowej w řodžiju sa ředny, řararřej řaltarřej w Řjēřwacžidle sa 17, řjebow řararřej řomasčzy w Řošacžizach sa 8, wřschřchemu wučřerřej řiedlerřej w řudnyřchinje sa dwaj a řjebow řararřej řilianej sa dwaj řpěwaj džakowacž. řať řu řu we řwojich řrařnyč řpěwach řiw i a řowwi řo řjednocžili, so bychu řjany poľkad řuchowných řhēřlusřow i nartwarřjenju řusřow řerbřkemu řudej posticžili. Řněť pať, řerbřim řudo, řpěwaj řež řute řubosne arije! Hđžež řiřcže řacž řotal pschřidawłi w jenej ewangelsřej wōřadže řnate njesřu, řam njeř řud řam řwojich řuchowných wo nje potřy. Řjekomdžmy řo řihđže ře řawjedženjom řownyč řhēřlusřow! Řone řu hōdne, řjane, poľne řiwjenja! Hđžež řu we wōřadže řiřcže řhēřlusře wēřny, řotrež řo pschēd řēťami wudachu, njesřate, řaju řo i řdobom řobu řawjesčž. Řomuz je Bóh řuby řnjes řar k řpěwanju řal, tón řpěwaj nětko i čžim wjēřchēj wjeřēłoscžu! Hđžež řuliz řu w nasřich wōřadach řerbřim ewangelsře řowarřřtwa, njeje sa nje řjany řadawł, něť řruhdy něłotre řodžini řořho řute řpěwy wulnyčž? A wōřebje řny, řuba řłodosčž, řpěwaj řařo! řpěw je řar řoži, řōdla jandželow a ptacžatłow pođ njeřjēřami řež řam čžłowřřim džęcžom řatny. řutōn řar naložuj, ale njeřřaj řōn do řłuzby řrēřha a řwēřa, ale do řłuzby řeho řnjesa! W nasřim čžasju je řobozne řpěwanje w řomach a w řschescžijansřich řowarřřtwach řara wotewřalo a wōmjelłto. řsnano nam nowe řhēřlusře sa nasche řpěwarřim tež nowe řbudženje sa řobozne řpěwanje pschřinjesřu. Bóh řaj!

„Řombaj Bóh“ njeje řenož řola řnjēsow řuchowných, ale řež we wřschēch pschēdawarřnjach „Řerb. Řowin“ na wřřach a w řudnyřchinje dořřacž. řa řchřřwōřcžłēřa řlacži wōn 40 řj., řenotłime čžiřłā řo sa 4 řj. pschēdawaju.